

Sokolská župa

OLOMOUCKÁ – SMRČKOVA

Župní zpravodaj

ZÁŘÍ 2018

Ročník: XXIV

Číslo: 3/2018

PŘEDSEDNICTVO ŽUPY INFORMUJE

Nové možnosti financování sportovních aktivit mimo veřejné rozpočty

(Milan Duda, starosta T.J. Sokol Šternberk a předseda investiční komise výboru župy)

T.J. Sokol Šternberk se úspěšně zúčastnil sponzorského projektu společnosti TESCO pod názvem "My pomáháme, Vy rozhodujete". Projekt je určen pro lokální organizace vykonávající, obecně řečeno, společensky prospěšnou činnost, a je dotován společností TESCO.

Pod pojmem společensky prospěšná činnost se dá představit leccos, určité jsou to pohybové aktivity, zejména sportování mládeže, činnost charitativní, kulturní apod. Výhodou je velmi obecné zadání, které nesvazuje soutěžícího mnoha omezujícími podmínkami, jednoduché administrativní zpracování bez nutnosti kopírovat stohy dokumentů o organizaci, které jsou jinak dohledatelné na internetu a v neposlední řadě nehrozí likvidační sankce při pochybení ve vyúčtování.

Podstatné je to, že stačí vypracovat dobrý projekt, který je schopen soutěže s ostatními. Vybrané projekty pak vedení TESCO nasadí do soutěže ve svých prodejnách, většinou tak, že jsou představeny trojice projektů od autorů v dané lokalitě. V duchu názvu soutěže pak o pořadí rozhodují zákazníci, kteří obdrží u pokladny hlasovací žeton a vhodí jej do sběrného skleněného válce u vchodu. Každý projekt má pochopitelně svůj válec a vedle je vystaven leták s popisem projektu. Zákazníci i soutěžící pak po 14 dní mohou sledovat jak se válec plní žetony a odhadovat své šance. Dotace se pak rozdělí dle pořadí mezi soutěžící projekty, kdy vítěz bere nejvíce, ale zajímavé finanční částky získají i další v pořadí.

Sokol Šternberk uspěl s jednoduchým, ale potřebným projektem "Oprava oplocení volejbalových hřišť" a získal pěknou částku na realizaci projektového záměru. Dle slov vedoucí prodejny TESCO ve Šternberku není vyloučena další spolupráce se šternberskou jednotou. Oprava oplocení již byla realizována nejen dodavatelsky, ale také se zapojením členů oddílu volejbalu, přesně v duchu podpory občanské a spolkové činnosti.

Osobně se domnívám, že tento typ projektů je velmi vhodný pro sokolské jednoty a pokud má kterákoli jednotka zájem se zúčastnit dalšího ročníku soutěže, není nic jednoduššího než se informovat ve "svém" TESCO. Kdyby se některá jednotka rozhodla dotaci TESCO využít, a při prvním kontaktu v prodejně narazila na nějaké potíže, rád, z titulu své funkce v župním předsednictvu, poskytnu praktické rady. Konzultaci se mnou můžete dohodnout prostřednictvím župní kanceláře.

Podíl M. R. Štefánika na vzniku Československa (Vilém Klega, Sokol Olomouc)

Sté výročí vyhlášení Československa – svrchovaného společného státu Čechů a Slováků, dvou utlačovaných národů střední Evropy, si samozřejmě také zaslouží vzpomenout těch mužů, kteří se hráli v domácím či v zahraničním odboji během 1. světové války v letech 1914 – 1918 úlohu nejvýznamnější. Celých sto uplynulých let za ně byla oprávněně pokládána trojice Moravan Masaryk, Čech Beneš a Slovák Štefánik. Každý z nich se hrál mimořádnou úlohu v určité oblasti

společenského dění, jež jim bylo z toho či onoho důvodu blízké a měli pro ně ty či ony předpoklady, dané jejich výchovou a vzděláním, zkušenostmi nabytými vykonáváním jejich povolání, jejich společenskými styky, výsledky jejich intelektuální činnosti a samozřejmě i žádoucími povahovými rysy. Rozdělení Československa před čtvrtstoletím by rozhodně nemělo vést k zapomínání na podíl Slováků, jejich předních mužů, na zápase o získání svobody a vytvoření samostatného společného státu.

Připomeňme si v tomto našem sokolském periodiku život a činy mimořádného spolupracovníka Masaryka a Beneše v období Velké války, jak byla současně nazývána první světová válka. Připomeňme si Milana Rastislava Štefánika, který půl roku po vyhlášení Československa tragicky zahynul. Nebyl ovšem jediný, z řady jiných Slováků působících v cizině v duchu společného úsilí o získání samostatnosti, byli velmi platní i další, například Albert Mamatey, předseda nejdůležitějšího slovenského krajanského spolku v USA - Slovenské ligy, signatář Clevelandské i Pittsburské dohody mezi americkými Čechy a Slováky, vyslovující se pro společný stát našich národů. Nebo Štefan Osuský, místopředseda Slovenské ligy, či Vladimír Ladislav Hurban, syn předního slovenského básníka Svetozára Hurbana Vajanského. Hurban ml. byl jedním z organizátorů zahraničního odboje v Petrohradu, pak vojenským poradcem T. G. Masaryka. Uveďme také Ivana Markoviče, prvního slovenského příslušníka České družiny, vojenského útvaru budoucí naší dobrovolnické armády v Rusku. Působil pak jako novinář v ruském krajanském tisku v duchu česko-slovenské sounáležitosti.

Štefánik se narodil 21. července 1880 v Košariskách, v okrese Myjava, v rodině evangelického kněze, uvědomělého Slováka. Po maturitě na gymnáziu začal v roce 1898 na otcovo přání studovat na Vysokém učení technickém v Praze obor stavební inženýrství. Po dvou letech však přešel na přírodovědecký

směr Filozofické fakulty Karlovy univerzity. Na tuto změnu měly vliv Štefánikovy romantické sklony. Studium astronomie a matematiky, když také absolvoval studijní pobyty na univerzitách v Ženevě, Curychu, Miláně, ukončil v roce 1904 doktorátem.

Během pražských vysokoškolských studií se intenzívně účastnil spolkového a kulturního ruchu. Působil v pražském spolku slovenských vysokoškoláků Detvan. Jeden čas byl i jeho předsedou. Osobní kouzlo, mimořádné schopnosti a jeho inteligence mu otevřely cestu do pražských uměleckých a společenských kruhů. Jako posluchač filozofické fakulty se seznámil s názory profesora T. G. Masaryka, i s ním samotným. Štefánik se ztotožnil s myšlenkou těsné kulturní i politické spolupráce slovensko – české a přispíval na toto téma do slovenských novin a časopisů.

Touha po dalším vědeckém vzdělání v oboru milované astronomie ho přivedla do světového centra věd a umění – do Paříže, kam přišel v listopadu 1904. Vedl zde bohatý společenský život spolu s mladým českým hrabětem Hanušem Kolovratem, s který se v Paříži seznámil. Navštěvovali spolu pařížské salony a uměleckou společnost. Štefánikovým velkým úspěchem bylo přijetí do vyhlášené observatoře v Meudonu proslulým francouzským astronomem P. J. Janssenem. Výzkumné úkoly ho přivedly k expedicím a pozorováním v několika zemích (v Ekvádoru, na Tahity, v Turkestánu, na Sahaře, absolvoval i šest výstupů na Mont Blanc). Napsal dvanáct odborných prací značného významu. Získal cenu Francouzské akademie věd a udělen mu byl též Kříž rytíře francouzské Čestné legie. Stal se známou a uznávanou osobou v pařížské vysoké společnosti. V roce 1912 mu bylo uděleno francouzské státní občanství. Stinnou stránkou této úspěšné etapy jeho života byla žaludeční choroba, nepomohly ani opakované operace a až do konce života byl sužován častými bolestmi.

Druhou nejvýznamnější fází Štefánikova života po úspěšné činnosti vědecké byla činnost politická. Začala aktivitou vojenskou. Trvala jen tři roky. Jako francouzský občan byl v lednu 1915 povolán do armády. Vzhledem ke svému zdravotnímu stavu byl přidělen k fyzicky méně náročnému letectvu. Prošel pilotním výcvikem a účastnil se bojů na francouzské frontě i bojů v Srbsku. Protože jako astronom měl též velké znalosti meteorologické, byl pověřen odborným prováděním předpovědí počasí, což je pro letectví mimořádně potřebné. Byl pověřen vytvořením armádní meteorologické služby. Už v květnu 1915 mu byla udělena první důstojnická hodnost podporučík francouzského letectva. V květnu toho roku též navázal již přímé osobní kontakty s Masarykem. Od konce roku 1915 Štefánik působil zase v Paříži. Zde se v prosinci setkal s Benešem a vstoupil do politiky, do zahraničního odboje usilujícího dosáhnout svobody pro český a slovenský národ. Neocenitelný význam Štefánikův v tomto úsilí spočíval v tom, že jeho jméno, jeho kontakty na nejvyšší francouzské politické kruhy mu umožnily vyjednat Masarykovi přístup k rozhodujícím francouzským politikům, jako byl např. tehdejší předseda francouzské vlády

Aristide Briand, aby je mohl získat pro československou věc. Štefánik také seznamoval široký okruh svých vlivných známých ve vysoké společnosti s česko – slovenskou problematikou, s programem vytvořit československý stát. Od dosavadního propagování osvobození Čechů a Slováků v tisku nastoupila etapa přesvědčování a získávání vůdčích politiků pro československou věc.

Když se v květnu 1916 ustavila v Paříži Československá národní rada, potřebný řídicí a koordinační orgán zahraničního odboje, vytvořili ji Masaryk jako její předseda, Beneš jako její generální tajemník a Štefánik jako zástupce Slováků. Ten se stal svou energií, odhodláním, svými styky a vazbami na vlivné kruhy politické, kulturní, aristokratické, diplomatické nenahraditelnou osobou zahraničního odboje. Jeho hlavním úkolem se posléze stalo organizovat československou zahraniční dobrovolnickou armádu, československé legie. V letech 1916 až 1919 byl vyslán na několik cest s tímto posláním do Itálie, Ruska, Rumunska, USA, Japonska. V červnu 1918 v této souvislosti obdržel dočasnou hodnost francouzského brigádního generála. V USA vykonal mezi početnou slovenskou vystěhovatelskou kolonií mnoho práce pro získání dobrovolníků do zahraniční československé armády a pro získání finančních prostředků od nich.

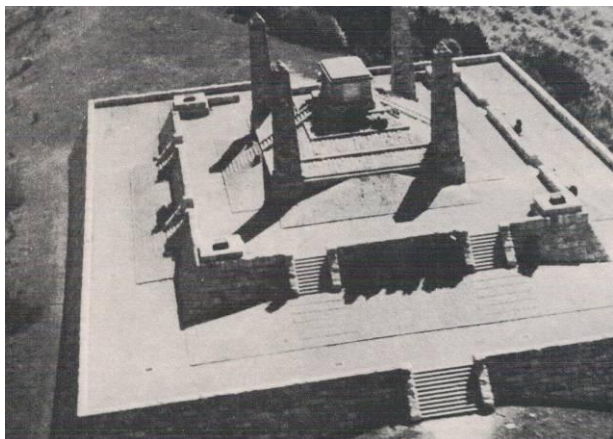
Už ne tak úspěšný byl v Rusku, kde narazil na silné výhrady jednotlivých legionářských i politických frakcí v řadách našich lidí. Jeho málo diplomatické, spíše příkazovací, nařizovací vojácké vystupování narazilo na odpor a vedlo k tomu, že v druhé polovině roku 1918 Štefánik s nezdarem předčasně odjel z Ruska. Jeho konzervativní založení a společenské zařazení vytvářely jasně vyhraněný postoj vůči ruské bolševické moci i bolševickým tendencím v československých řadách. Byl nesmlouvavým stoupencem intervence československých legií proti bolševické vládě, tedy k opačnému postoji Masaryka a Beneše, kteří usilovali o co nejrychlejší přesun našich legionářů z Ruska na západní frontu do Francie, když sovětská vláda v březnu 1918 uzavřela mír s Německem a Rakousko – Uherskem a válka s nimi na východě skončila.

Když 14. října 1918 vznikla v Paříži prozatímní československá vláda, stal se v ní Štefánik ministrem vojenství a byl jím i v první vládě už ustaveného Československa. Stal se také jedním z hlavních delegátů této vlády, spolu s Kramářem a Benešem, na pařížské mírové konferenci. Dostal se však do konfliktu s ministrem zahraničí Benešem a konferenci opustil. Štefánik měl náklonnost k Italům a nesdílel výlučné Benešovo zaměření na Francii. Odjel do Itálie k rodině své snoubenky markýze Giulianě Benzoniové.

V květnu 1919 se rozhodl pro návrat do své rodné země, kde nebyl patnáct let. Dne 4. května se na italském dvojplošníku Caproni s třemi italskými letci z letiště v Campo Formido vydal na cestu. U Vajnor, dnešním předměstí Bratislavy, se však letadlo zřítilo, nikdo jeho pád nepřežil. Příčina havárie nebyla nikdy bezpečně zjištěna. To později vedlo ke vzniku různých fám.

K desátému výročí vzniku Československa byla podle projektu významného slovenského architekta Dušana Jurkoviče vybudována na kopci Bradlo, 2 km

vzdáleném od Štefánikova rodiště Košariska, na jeho počest monumentální mohyla z bílého travertinu. Jsou v ní uloženy Štefánikovy pozůstatky. Tato impozantní stavba je dodnes originálním symbolem společného zápasu českého a slovenského národa za 1. světové války o vymanění se z područí rakousko – uherské monarchie a za vytvoření společného státu.

Z JEDNOT

Bublifukový den a otevření nového hřiště v Nemilanech 3. června 2018

(Jiří Pácl, starosta T.J. Sokol Olomouc Nemilany)

Navzdory nejistému počasí, které téměř tradičně předchází začátku našich akcí, přišla spousta rodičů s dětmi. Ty plnily během nedělního odpoledne různé úkoly s našimi kamarády z Asociace ČR, Tom Tuři 4105 Olomouc. Mohly si vyzkoušet různé vědecké a chemické pokusy a prověřit si svou šikovnost u stánku neziskové společnosti Geniator.

V 16.00 hodin jsme slavnostně otevřeli nově vybudované hřiště na plážový volejbal. Zahajovací utkání se povedlo a poté hřiště vyzkoušely i děti, a vypadá to, že se můžeme těšit na budoucí volejbalisty! Nadšení dětí neznalo mezí a tomu jsme všichni moc rádi!

Odpoledne zpestřila milá vystoupení tanečnic Mini Amaya, Amaya a Junior Amaya z Nedvězí, dále Kalupinky z Klubu seniorů Fischerova ulice Olomouc a dalším vystoupením byla nová choreografie našeho tanečního oddílu Šahína.

Všechny děti, které přišly, dostaly dárek v podobě bublifuku, a to byla příležitost, aby se sokolské hřiště alespoň na chvíli proměnilo v bublinkový ráj...paráda! A protože bublin není nikdy dost, naše pozvání přijal Sbor dobrovolných hasičů z Černovíra a vytvořil pro naše malé návštěvníky obrovský pěnový polštář k rádění. Moc jsme si to všichni užili a večer jsme se nemuseli mydlit.

Hřiště na plážový volejbal vznikalo postupně od roku 2016. Máme mezi sebou nadšené hráče volejbalu, ale víte, jak to chodí... Ne vždy se nám podařilo sejít se v plném počtu a volejbal v šesti, to není ono. U „plážáku“ to ale jde i ve čtyřech, tak bylo rozhodnuto.

Kdo jednou něco budoval, ví, co všechno se musí udělat a zařídit, aby to klaplo. Nám se to povedlo a máme z toho velkou radost. A co nás to stálo? Nejen hodně peněz, ale především spoustu energie, stovky hodin tvrdé práce na

brigádách, několik porcí guláše, sekané, tlačenky, nějaké to pivo a přibližně 200 kilogramů nervů.

Byla to dřina, ale stálo to za to!

Redakční poznámka.

Tento článek obdržela redakce ŽZ již v termínu pro vydání druhého letošního čísla. Bohužel rozsah druhého čísla byl zcela vyčerpán. Proto, po dohodě s autorem, ho zveřejňujeme až nyní. Věříme, že zdánlivá časová "neaktuálnost" nic neubere na zajímavosti a podnětnosti tohoto článku.

RŮZNÉ

XVI. všesokolský slet očima diváka

(Luboš Toušek, starosta T.J. Sokol Olomouc-Bělidla a redaktor Župního zpravodaje)

Kdo mne blíže znáte, víte, že jsem nekompromisním a nadšeným zastáncem a obdivovatelem hromadných vystoupení. Těch hromadných vystoupení, kterými Sokol obohatil již v předminulém stolení své cvičební programy, která se v druhé polovině minulého století stala vzorem pro tehdejší spartakiádní skladby, dotažené z hlediska tisíců cvičenců i diváků na strahovském stadionu téměř k dokonalosti, a která v tomto století, již opět jako všesokolské slety, opět Sokol stále uskutečňuje...

Však jsem také od XI. všesokolského sletu v roce 1948, kde jsem poprvé stanul na strahovských sletových značkách jako žák, nevynechal z vlastní vůle žádnou pozdější celostátní spartakiádu, ani žádný další všesokolský slet - tedy až do roku 2012. V letošním roce, 2018, jsem se již sletů zúčastňoval jen jako divák. (Ostatně jsem si na toto téma své srdce "vyléval" již v předchozím čísle našeho žz; to jsem ovšem ještě neviděl to letošní vyvrcholení - XVI. všesokolský slet v Praze v Edenu.)

Do Prahy na slet nejel sám, ale byli jsme tři: s manželkou a mladší dcerou Kateřinou. Naše starší dcera, Martina, oba naši zeťové Jarek a Jirka a dokonce i

naše starší vnučka Eliška již v Praze byli - jako cvičenci. A také v Praze bylo mnoho mých kamarádů a dřívějších spolucvičenců. Na ty všechny jsem se těšil, s nadějí, že snad je i zahlédnu v záplavách cvičenců na ploše stadionu.

Vlastně jsem byl vtažen do sletového dění již při sledování sletového průvodu doma v televizi a při prohlížení fotografií, které mi moji kamarádi průběžně posílali. (Ty dnešní technické možnosti, kdy o stovky kilometrů jinde zmáčkneš spoušť mobilního telefonu někde v průvodovém "mumraji" a v následujícím okamžiku již tuto fotografii v poklidu vidíme na obrazovce svého počítače, jsou prostě "neskutečné..."). Mé první pražské setkání se sletovou atmosférou bylo ještě dlouho před vystoupením, kdy z dlouhých front před různými stánky vybíhali moji kamarádi a hlásili se ke mně. Bylo to radostné i smutné současně. Ale v každém případě to ve mně čím dál více nastartovávalo to správné napětí a očekávání. A pak jsme najednou seděli na divácké tribuně. Místa jsme měli dobrá, viděli jsme z dostatečného nadhledu celou plochu stadionu a krásné očekávání bylo na spadnutí. Úvodní projevy nebyly příliš dlouhé, což jsem velmi ocenil, a správně vystupňovaly nedočkavost nás všech diváků. Co na tom, že si již dnes, s odstupem času, nepamatuji přesně kdo mluvil a co nám divákům na tribunách i cvičencům na ploše vlastně řekl, zda starostka ČOS ses. Moučková mluvila první nebo poslední, co na tom, že vystoupení pana Babiše bylo provázeno pískotem... (Jen ve mně, jakožto celoživotnímu cvičiteli, zatrnulo, jak mohou i někteří cvičenci stojící na ploše porušit naši příslovečnou disciplinovanost). A pak již začínal ten, pro mne s nedočkavostí očekávaný, koncert hudby a pohybu.

Neptejte se mne, který program na mne zapůsobil více, zda ten první, s nočním osvětlením, nebo ten druhý, ve slunečních paprscích. Vždyť si už ani nepamatuji, které skladby se opakovaly v obou programech, a které byly uvedeny jen jedenkrát. A není to pro mne ani důležité. To hlavní pro mne bylo, že jsem to všechno viděl, že jsem byl, zase po šesti letech "vtažen přímo do děje" a že jsem se vlastně cítil jako jeden z tisíců aktérů této neopakovatelné slavnosti. Samozřejmě jsem zahlédl některé své známé, při jejich nástupech ale hlavně při jejich odchodech z plochy, kdy z cvičenců padá předchozí napětí ze snahy podat co nejlepší výkon a kdy odpovídají na divácké ovace. Samozřejmě jsem se snažil nejenom sledovat každý pohyb, každý choreografický nápad, každé provedení cvičenců na ploše. Samozřejmě jsem se snažil vyhodnotit si sám pro sebe, která skladba se mi líbí nejvíce. Marně. A tak jsem si znovu potvrdil mé životní cvičitelské heslo: každý cvičenec musí být přesvědčený, že ta "jeho" skladba je tou nejkrásnější. A pokud s tímto vědomím nenastupuje na plochu, pak nemá právo cvičit.

Po shlédnutí obou programů jsem se domů do Olomouce vracel naprosto spokojený, naprosto nadšený a vlastně i plný vděku, že jsem tentokrát mohl zhlédnout celý slet "z té opačné strany". V myšlenkách se mi vracely různé pohledy na barevné proměny při sletových cvičeních, znovu a znovu jsem v

duchu obdivoval umění nejenom cvičenců, ale hlavně autorů jednotlivých skladeb a - to zejména - nápaditost autorů závěrečného ceremoniálu. Stále se mi vracely pohledy na osobnosti našich dějin. Ty byly na cvičební ploše ztvárněny pro nás Čechy tak jednoznačně a věrně, že snad nikdo z přítomných nezapochyboval, že na koních přijíždějí Svatý Václav a Jan Žižka, a že dalšími osobnostmi jsou král Karel čtvrtý, Jan Ámos Komenský, babička s houfem dětí kolem sebe, nebo zakladatel našeho Sokola Miroslav Tyrš s tasenou šavlí. A samozřejmě krásná a prorocká kněžna Libuše...

A hlavně - vracel jsem se domů plný obdivu a vděku všem organizátorům, od vedení ČOS, jeho náčelnictva, jeho odboru všestrannosti, až po ty nejmenované, pilné a spolehlivé spolupracovníky "v prvních liniích...". Nemohu než přihlásit se k závěrečným slovům starostky ČOS ses. Moučkové: **"... byli jste naprosto úžasní ... Ukončuji XVI. všesokolský slet 2018, ať žije XVII. všesokolský slet 2024!"**

Dopis jedné z letošních sletových cvičenek naší župy starostce ČOS (Martina Michalíková - autorka dopisu)

Redakční poznámka:

Shodou okolností se při jednání našeho župního náčelnictva dostala k telefonu, na který právě volala starostka ČOS ses. Hana Moučková, členka našeho náčelnictva ses. Michalíková. Při krátkém rozhovoru se ses. Michalíková

pochvalně vyjádřila k letošnímu XVI. všesokolskému sletu. Nakonec ji ses. Moučková vyzvala, aby své pochvalné vyjádření poslala na ČOS písemně, což se stalo. Dopis ses. Michalíkové je jistě v souladu s pocity mnoha účastníků letošního XVI. všesokolského sletu, a proto ho zveřejňujeme.

Vážená sestro starostko.

Přesto, že od závěrečných momentů XVI. všesokolského sletu již uplynula nějaká doba, mám stále potřebu vyjádřit poděkování, ocenění a přání.

Poděkování a ocenění za vše, co se muselo odehrát a překonat, aby se XVI. všesokolský slet mohl uskutečnit. Poděkování a ocenění těm, kteří se na přípravě a vlastní realizaci sletu 2018 podíleli. Poděkování za to, že jsme nejen mohli prožít neopakovatelné zážitky v atmosféře nabitě sounáležitostí, národnostním cítěním a snad i pýchou, ale také za to, že jsme si připomněli, že naše sokolská snaha, mnohdy komplikovaná, často nepochopená a ne vždy veřejností doceněná, má stále smysl.

A to přání: všechno nejlepší do mezisletového období, do dalšího života Sokola a mnoho sil do další práce, ale i v osobním životě, sestro starostko, Tobě, a také všem, kteří to s naším spolkem myslí(me) dobře a upřímně.

Jistě nejsem první, která sděluje, že vnímala nedávno proběhlý slet jako mimořádně zdařilou, důstojnou a společensky vysoce hodnocenou a hodnotnou událost. Atmosféra, která panovala v průběhu všech sletových dní, a která vyvrcholila ve dnech hlavních sletových vystoupení, zanechala v srdcích a myslích, jak mám možnost sledovat, mnoha účastníků sletu hluboké stopy. Hodnotili jsme sletové události samozřejmě také s tatínkem. Měl v plánu vyjádřit své nadšení z XVI. všesokolského sletu na stránkách našeho Župního zpravodaje tím spíše, že se zúčastnil sletu poprvé v životě „jen“ jako divák. Byl nadmíru spokojen.

Události, které následovaly po návratu z Prahy, mi nedovolily napsat dříve. Možná však tím je vyjádření mých pocitů, s odstupem času, o to hodnotnější.

Sestro starostko, nazdar!

Martina Michalíková, rozená Toušková, náčelnice T. J. Sokol Olomouc – Bělidla, členka náčelnictva župy, vedoucí nácviku a aktivní účastnice XVI. všesokolského sletu v Praze 2018.

Po Krušnohorské cyklomagistrále č. 23

(Zuzana Heřmanová, Sokol Olomouc-Nové Sady)

První srpnový týden (4.-11.8.) jsme se vypravily s koly do Krušných hor (tyři cyklosokolky z T.J. Sokol Nové Sady). Za nádherného počasí a v kopcovitém terénu to byl sice náročný, ale krásný výlet. Naše cvičitelka Jana Kočí nám

pečlivě připravila itinerář, který jsme musely dodržovat, neboť ubytování jsme měly zamluvené postupně na různých místech. Přenocovaly jsme i dvakrát v sokolských tělocvičnách – v Kraslicích a v Nové Vsi v Horách. Krušné Hory jsme projely od Kraslic do Ústí nad Labem, celkem jsme ujely 300 km, a také jsme našlapaly pěšky i pár desítek kilometrů – např. v oblasti rašeliniště na Božím Daru nebo při vycházkách na různé rozhledny.

Z prvního ubytování v sokolovně v Kraslicích jsme se přesunuly do Perninku. Cestou jsme navštívily zajatecké tábory z druhé světové války, vřesoviště, rašeliniště a památník na bývalý kostel v Jelení.

Druhý den jsme vyrazily na rozhlednu na vrchu Plešivec, odkud byl krásný rozhled na Klínovec a další vrcholy v okolí. Přes Abertamy, Červené Jámy a Blatenský příkop jsme dojely k Blatenskému jezírku, kde byla možnost se vykoupat. Vzhledem k vysokým teplotám bylo koupání v rašelinovém jezírku příjemně osvěžující. Přes Vlčí jámy jsme dorazily na rozhlednu Blatenský vrch. Dále jsme se přesunuly ještě na rozhlednu Pajndl, která je umístěná pěkně v lese, ale byl z ní asi nejhezčí výhled na Klínovec a třeba Karlovy Vary s hotelem Imperial. Tento den jsme jezdily „na lehkou“, neboť v Perninku jsme měly ubytování na dvě noci.

Další den jsme vyrazily na Boží Dar a Klínovec. Bylo patrné, že tato oblast je turisticky atraktivní, potkávaly jsme zde více turistů než v jiných lokalitách a domy jsou tu pěkně opravené a udržované. Jely jsme přes Červené Jámy, Bludnou, Rýžovnu. Na Klínovci (1244 m.n.m.) jsme samozřejmě vystoupaly na rozhlednu. Opět za krásného počasí se nám naskytl zajímavý výhled do okolí a zejména na „dvojče“ Klínovce – Fichtelberg (1215 m.n.m.), nejvyšší horu německé části Krušných hor, spolkové země Sasko i celé bývalé NDR. Na Božím Daru jsme si pěšky prošly přilehlé rašeliniště. Po Ježíškově cestě a dále podél různých štol a zbytků dolů jsme dojely do Jáchymova. Toto město má dvě diametrálně odlišné části – dolní část lázeňskou s krásně upravenými domy a květinovými záhony a tu horní, kde je velká část domů opuštěná a vybydlená. Ubytování jsme měly domluvené v ubytovně evangelického kostela.

Následující den jsme využily cyklobusu, který nás vyvezl opět na Boží Dar (nejvýše položené město v ČR, v minulosti proslulé těžbou stříbra a cínu, kdy výrok: „Tento vzácný kov je vaším chlebem, je to dar od Boha!“ – dal název městu Boží Dar). Z Božího Daru jsme vystoupaly na Fichtelberg. Z vrcholu hory jsme

sjely do Oberwiesenthalu, kde je umístěný skokanský areál, kde působí Jens Weissflog (dvojnásobný olympijský vítěz ve skoku na lyžích, v 1984 v Sarajevu a v 1994 v Lillehammeru). Podél hranice po pěkné cyklostezce jsme dorazily do Kovářské a do Měděnce, kde bylo naše další ubytování. Večer jsme se jely ještě podívat na vzácné skalní útvary „Sfingy“, které jsou chráněny jako přírodní památka od roku 1983. Vznikly dlouhodobým působením vody a mrazu, kdy mrznoucí voda mechanicky rozrušuje horniny. Nedaleko Sfing se nachází vrchol Mědník s kaplí, kde jsme si počkaly na západ slunce a obdivovaly jsme blízké i vzdálenější kopce.

Z Měděnce jsme další den vyrazily kolem nádrže Přísečnice po krušnohorské cyklomagistrále č. 23 směr Hora Sv. Šebestiána a Kalek. Po cestě jsme se opět vykouply v rašelinovém jezírku. Další zkouška naší fyziky bylo stoupaní k rozhledně na Hoře Sv. Kateřiny. Nocleh byl v sokolovně v Nové Vsi v Horách. Ráno nás probudilo mírné mrholení, nakoupily jsme v místní prodejně a vyrazily jsme k vodní nádrži Flaje a dále k hraničnímu přechodu Moldava, kde jsme v penzionu Moldavská šatlava měly ubytování. Večer jsme se prošly k zaniklým továrnám v Moldavě.

Poslední den jsme zamířily z Moldavy na Cínovec, kde mě zaujalo místní devítijamkové golfové hřiště, které je nejvýše položeným golfovým areálem u nás. Leží v 870 m nad mořem. Navštívily jsme horu Komáří hůrka s nejstarší rozhlednou v Krušných horách – Komáří

Vížka z r. 1857. České středohoří s Milešovkou jsme měly jako na dlani. Pak již následoval pořádný sjezd do Teplické pánve a z Teplic jsme šťastně dojely do konce naší výpravy – do Ústí nad Labem. Před odjezdem jsme ještě navštívily výletní restauraci Větruše a dopřály si sladkou odměnu za celotýdenní šlapání.

Jak jsem již zmínila v úvodu, celý cyklovýlet byl sice náročný, ale zvládnutelný a navštívily jsme řadu zajímavých míst, která pro nás Jana Kočí (i autorka fotografií) naplánovala.

Česká obec sokolská se věnuje výchově harmonické osobnosti po stránce tělesné i duchovní a klade přitom důraz na stránku mravní. Cílem je zdraví a prostředkem je sokolská všestrannost se širokou nabídkou sportů. Sokolskou myšlenku nabízí ve prospěch naší demokratické společnosti i k mezinárodní spolupráci.

Vydává: Předsednictvo výboru Sokolské župy Olomoucké – Smrčkovy
pro vnitřní potřebu

Odpovědný redaktor: Luboš Toušek
Uzávěrka tohoto čísla byla: 10. 9. 2018
Uzávěrka příštího čísla je: 10. 12. 2018

Do tohoto čísla přispěli: M. Duda, Z. Heřmanová, V. Klega, M. Michalíková,
J. Pácl, L. Toušek

Župní kancelář: Olomouc, Rooseveltova 34; 779 00
tel.: 773 659 872;
e-mail: zolomoucka@seznam.cz, <http://www.sokol-zupaolomoucka.cz>

Vyhrazené hodiny župní kanceláře pro styk s jednotami:

pondělí, středa:	15 – 18 hod.
úterý, čtvrtek:	9 – 12 hod.
pauza na oběd:	12 – 12.30 hod.